

Pregueu sense interrupció

Sant Lluç és l'evangelista que més subratlla el sentit de la pregària en el ministeri de Crist¹. Només ell ens ha transmès tres paràboles de Jesús sobre l'oració.

La segona n'és aquesta: *En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: Fes-me justícia contra l'home amb qui tinc un plet. Durant molts dies el jutge no en feia cas.*

Però finalment va pensar: "Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, però aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia".

Va concloure el Senyor: *Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Creieu que els tindrà esperant?*².

En presentar la paràbola, sant Lluç escriu: *Jesús els va proposar una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir*³. I, poc després, escriu altres paraules de Jesús sobre la necessitat de la vigilància: *Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment perquè us pugueu escapar de tot això que ha de succeir i us pugueu presentar sense temor davant el Fill de l'home*⁴.

Hom pot observar com el tercer evangelista s'ha fixat en què Jesús dona molta importància a la constància en la pregària, ja que mana als deixebles que romanguin contínuament en ella: "dia i nit", "en tot temps". Resulta clar a més, pel to que el Senyor fa servir en les seves paraules, que l'oració contínua és una cosa preceptuada per Jesús: es tracta d'un mandat i no només d'un consell.

Cal pregar sense interrupció per seguir de prop el Senyor, perquè Ell mateix ens dona exemple i prega contínuament al seu Pare Déu. Així ens ho mostra Sant Lluç: *però ell es retirava en llocs solitaris i pregava*⁵, i també: *estava fent oració en cert lloc. I en acabar, li va dir un dels seus deixebles: Senyor, ensenya'ns a pregar, tal com Joan en va ensenyar als seus deixebles*⁶.

El tercer Evangeli recull nombroses escenes on veiem que Jesús prega abans dels moments decisius de la seva missió, entre d'altres: el Baptisme, la Transfiguració, abans de triar i cridar els Dotze, abans de complir amb la seva Passió al designi d'amor del Pare⁷.

Sobre l'exemple d'oració del Senyor, sant Josepmaria comenta: ***com va enamorar els primers deixebles la figura de Crist pregant! Després de contemplar aquesta actitud constant del Mestre, li van preguntar: Domine, doce nos orare, Senyor, ensenyau-nos de pregar així***⁸.

En els Fets dels Apòstols, sant Lluç retrata, amb tres pinzellades, la manera de pregar dels primers fidels: *tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús*⁹, i poc després: *eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a*

¹ Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2600.

² Lc 18, 2-7.

³ Lc 18, 1.

⁴ Lc 21, 36.

⁵ Lc 5, 16.

⁶ Lc 11, 1.

⁷ Cf Lc 3, 21, 9, 28, 6, 12, 22, 41-44.

⁸ *És Crist que passa*, n. 119.

⁹ Ac 1, 14.

viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries¹⁰. Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava a Déu intensament per ell¹¹.

Després de sant Lluç, és sant Pau qui més es fa ressò del precepte de Jesús sobre l'oració contínua, ja que exhorta sovint els fidels a posar-lo en pràctica, per exemple, als de Tessalònica: *pregueu contínuament¹²*, i als d'Efes: *pregueu en tota ocasió, moguts per l'Esperit¹³*. El mateix sant Pau ens dóna exemple, quan diu que resa constantment pels seus *de nit i de dia, sense parar¹⁴*.

Seguint els ensenyaments bíblics, alguns Pares de l'Església i escriptors eclesiàstics antics també exhorten els cristians a portar una vida de pregària incessant. Un d'ells, per exemple, escriu: «tot i que alguns assignen a l'oració determinades hores, per exemple, la tercera, la sisena i la nona, el cristià perfecte resa durant la seva vida sencera maldant per viure amb Déu per mitjà de l'oració»¹⁵.

Vida d'oració constant

Com a cristians corrents, que volen seguir de prop Jesús en les cruïlles del món, hem de viure contínuament units a Déu, per mitjà d'una oració constant: *sempre que sentim en el nostre cor desigs de millorar, de respondre més generosament al Senyor, i cerquem una guia, un nord clar per a la nostra existència cristiana, l'Esperit Sant ens duu a la memòria les paraules de l'Evangelí: cal pregar sempre sense defallir (...).*

Voldria que avui, en la nostra meditació, ens persuadíssim definitivament de la necessitat de disposar-nos a ésser ànimes contemplatives, enmig del carrer, de la feina, amb una conversa contínua amb el nostre Déu, que no ha de decaure al llarg del dia. Si pretenem de seguir lleialment els passos del Mestre, aquest és l'únic camí¹⁶.

El cristià que vol ser coherent amb la fe té ganes d'esforçar-se per convertir la jornada en una constant i íntima conversa amb Déu, de tal manera que l'oració no sigui un acte aïllat que es compleix i després s'abandona: *al matí penso en Vós; i, a la tarda, s'adreça a Vós la meua oració, com l'encens. Tota la jornada pot ésser temps d'oració: de la nit al matí i del matí a la nit. Encara més, tal com ens ho recorda l'Escriptura Santa, el son també ha de ser oració¹⁷.*

Això últim havia estat afirmat per alguns Pares de l'Església, per exemple, sant Jeroni: «l'Apòstol ens mana pregar sempre, i per als sants també el somni mateix és pregària»¹⁸.

La pregària contínua és certament un do diví, que Déu no nega a qui correspon amb generositat a la seva gràcia. Algunes pràctiques de pietat cristiana palesen de manera especial aquest diàleg ininterromput amb el Senyor que omple l'ànima.

Aquestes pràctiques són, alhora, conseqüència de l'amor i mitjà per créixer en ell. I aquest caràcter de mitjà fa que, si el cristià vol arribar a una vida de pregària contínua, no pugui adoptar una

¹⁰ Ac 2, 42.

¹¹ Ac 12, 5.

¹² 1 Te 5, 17.

¹³ Ef 6, 18.

¹⁴ 1 Te 3, 10; cf. 2 Ts 1, 11; Rm 1, 10; 1 Co 1, 4; Fl 1, 4; 1 Te 1, 3; Fl 4.

¹⁵ Climent d'Alexandria, *Stromata*, 7, 7, 40, 3.

¹⁶ *Amics de Déu*, núm. 238.

¹⁷ *És Crist que passa*, 119.

¹⁸ Sant Jeroni, *Epístola* 22, 37.

actitud passiva respecte a la lluita interior: ha de cercar i posar en pràctica indústries humanes, recordatoris, que poden revifar en qualsevol moment el diàleg diví i la presència de Déu.

Aquests despertadors de la vida interior són personalíssims, perquè l'amor és enginyós: seran diversos segons les diferents circumstàncies de cada un, però tots hem de veure quins mitjans posem per orar constantment: tots hem de preveure en la nostra jornada algunes normes de sempre, pràctiques de pietat que no se circumscriuin a un moment concret.

En el tracte del cristià amb el Senyor «que la relació amb Déu es mantingui en el fons de la nostra ànima» és central, i per això «cal avivar contínuament aquesta relació i referir sempre a ella els assumptes de la vida quotidiana»¹⁹. I això ho aconseguim proposant-nos, per exemple, cercar la presència de Déu habitualment, o considerant que som fills de Déu abans de començar una feina, o donant gràcies al Senyor per un favor que ens han fet, aprofitant que l'hi agràim també a la persona a qui l'hi devem.

Aquestes normes de sempre estan profundament entrelaçades entre si, perquè en el fons no són més que «l'orientació que amara tota la nostra consciència, a la presència de Déu en el fons del nostre pensar, meditar i ser»²⁰. D'aquesta de manera, per exemple, la presència de Déu ajuda a percebre les coses bones que Ell ens dóna i mostrar la nostra gratitud.

Qui es proposa agrair al Senyor els béns que rep -també la mateixa existència, la fe, la vocació cristiana- aprofitant algunes circumstàncies del dia, acaba descobrint altres ocasions per lloar-lo durant la jornada. I això és la "oració contínua"²¹.

Sant Pau ens va donar exemple de portar una vida d'acció de gràcies constant: *dono contínuament gràcies al meu Déu per vosaltres, a causa de la gràcia de Déu que us ha estat concedida en Jesucrist*²².

En aquesta mateixa línia, sant Josepmaria exhorta a convertir la vida sencera del cristià en una contínua acció de gràcies: *¿Com ens podem adonar d'això, veure que Déu ens estima, i no tornar-nos també nosaltres boigs d'amor? (...). Així la nostra vida es converteix en una oració contínua, en un bon humor i en una pau que mai no s'acaben, en un acte d'acció de gràcies desgranat al llarg de les hores*²³.

La Verge Santíssima romangué sempre en oració contínua, perquè va assolir el cim més alt de la contemplació. Com l'esguardaria Jesús i com correspondria Ella a la mirada del seu Fill! No ha d'estranyar que una realitat tan inefable hagi restat en silenci, a penes insinuada: eren les coses que Maria conservava en el seu cor²⁴.

M. Belda

¹⁹ J. Ratzinger - BenetXVI, *Jesús de Nazaret*, p. 163.

²⁰ *Ibíd.*

²¹ Cf *Ibíd.*

²² 1 Co 1, 4; cf. Ef 1, 16.

²³ *És Crist que passa*, n. 144.

²⁴ Cf Lc 2, 51.